

Escrivint un poema

Un relat de: [Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio](#)

Emparada en el silenci de la nit, em deixo seduir pel full en blanc. Cercant històries que contar. Viatjant als racons de la memòria. A la introspecció.

Els poemes són històries, reculls de vida que a poc a poc i dia a dia el pas del temps m'ha tatuat. Els vesteixo amb paraules que acaricien, esgarrapen, ericen la pell omplint-la de significats. Paraules que somriuen. Viuen aventures. Despertem consciències. Conviden al deliri. Alliberen tensions. Sedueixen emocions. Són paraules que m'evadeixen del món construint un nou univers on poder fer realitat tots els meus somnis.

Paraules que de ben segur tindran diferents interpretacions.

Em pregunto què poder escriure que no s'hagi escrit ja? Què poder explicar que no s'hagi explicat ja?

A voltes com si d'una partitura es tractés, talment un pentagrama de notes en blanc, a recer de la foscor, bressolada pel llençol de la nit, quan ja al llit intento dormir es despertem els pensaments mentre imagino somnis entre línies i espais, projectant el meu món imaginari amagat entre ombres.

Inconscientment intento retenir-los a la memòria pensant que ja els escriuré demà, ara és massa tard per anar a cercar aquella llibreta que sempre m'acompanya i poder-los immortalitzar. Tossudament la coreografia dels meus pensaments no es dona per vençuda, continua dansant desvetllant la meva ment que esdevé insomne. A l'aixopluc d'aquesta nova melodia intento dormir, però les paraules continuen desgranant melodies que intenten retenir tots els instants.

M'abraço al coixí, les paraules amuntegades envaeixen el meu pensament. Impossibile dormir la consciència.

Finalment el pes de la nit s'apodera de mi. Quan el despertador trenca el silenci despertant a un nou dia, les paraules de la nit han fugit de la memòria, mossego els llavis intentant recuperar-les però s'han desfet com paper mullat esvaint-se de la ment, morint el poema abans de néixer.

Potser avui sigui un nou dia per cercar noves paraules sense por a despertar.

Montse Cercós Farreny